

ἐνίκησες τὸ Χάρω αὐτόθ. Ἐνεπῆραν ἐδὰ τὰ φασούλια ποῦ τὰ ποτίσῃς αὐτόθ. Συνών. ἀναδίνω **B 1 γ**, ἀναζουμῶνω, ἀναζῶ **A 1**, ἀναθάλλω **A 2**, ἀνακαρώνω (I) **1**, *ἀναπουπουλίζω, δυναμῶνω, καρδαμῶνω. **3**) Συνέρχομαι, ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτὸν μου Κάρπ. Κρητ. (Σητ.): Ἐνέπηρε μὲ τὸ νερὸ ἀπὸ τοῦ ὅρκου Σητ. || Ἄσμ.

Χύνει τῆς ὑὸ σταμνιά νερό, ροόσταμον καὶ μόσκον
κ' ἐνέπηρεν ἡ λυερὴ καὶ σκύβει καὶ φιλεῖ τὴν

Κάρπ. Συνών. ἀναλογίζομαι **2**, ἀνανοῶ **4**, συνεφέρνω. **4**) Ἐνθαρύνομαι Κρητ.: Σὰν ἤκουσα γὼ ζάλο 'ς τὸ σοκάκι, ἐνέπηρε μὲ στάξι ἡ καρδιά μου (ζάλο = κρότον βηματίων, μὲ στάξι = ὀλίγον). Συνών. φρ. παίρνω θάρρος. **5**) Βελτιώνομαι, ἐπὶ καιροῦ Εὐβ. (Κύμ.-Στρόπον.) Ἡπ. Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Κεφαλλ.: Κάτσι λ'γάξ' ν' ἀναπάρ' οὐ κιρὸς Στρόπον. Περίμενε λιγάκι ν' ἀναπάρῃ (ἐνν. ὁ καιρός), γιατί βρέχει καὶ θὰ γίνῃς μουσικίδι Κεφαλλ. Ἀνάπηρε λιγάτσι Κύμ. Στάσον ν' ἀναπάρῃ Ἡπ. Συνών. ἀναδίνω **B 1 δ**. **6**) Μετριάζομαι, καταπαύω, ἐπὶ βροχῆς (ἐκ τῆς φρ. ἀναπῆρε ὁ καιρὸς = ἐβελτιώθη, πῆρε ἀπάνω του ἐνν. διὰ τῆς παύσεως τῆς βροχῆς, προσέλαβε τὸ ρ. τὴν σημ. ταύτην) Θεσσ. (Αἰβάν.) Κύθηρ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.): Ἀναπῆρε ἡ βροχὴ Κύθηρ. Ἀναπῆρ' ἡ βροχὴ Αἰβάν. Ἀκαρναν. Συνών. ἀναδίνω **B 1 ε**.

ἀνάπαλα ἐπίρρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάπαλος.

1) Ἡρέμα: Ἀνάπαλα νὰ ῥέσι. Συνών. ἀγάληα, ἀπαλά, σιγά. **2)** Ραθύμως: Πάινι οὐλον ἀνάπαλα 'ς τοὺς δ'λεῖς τ'.

***ἀναπαλαβιά** ἡ, ἀνεπαλαῖα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναπάλαβος.

*Ἐλλειψις χάριτος ἢ δεξιότητος, ἀδεξιότητος: Εἶδ' ἀνεπαλαῖα εἶ βουὴ τὴν ἔχει ὅδε χορεύη! (εἶ = εἶναι).

***ἀναπάλαβος** ἐπίθ. ἀνεπάλαος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. παλαβός.

1) Ἀμβλύνους. Συνών. κουτός, μωρός, παλαβός.

2) Ἀδέξιος, ἀνίκανος: Ἀναπάλαος ποῦ 'σαι, μήτε τὸ σουβλί δὲ νοιώθεις νὰ βασιτῆς, γιὰ φαντάσου σε δὰ ποῦ θὰ 'εγῆς τσαγάρις!

***ἀναπαλαβωμός** ὁ, ἀνεπαλαωμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ῥ. *ἀναπαλαβώνω.

Ἀμβλύτης νοῦ, μωρία: Εἶδ' ἀνεπαλαωμὸ εἶ βουὴ τὸνε σηκώνει! Συνών. *ἀναπαλαβωσύνη, ἀνοησία, κουταμάρα, παλαβωμάρα.

***ἀναπαλαβωσύνη** ἡ, ἀνεπαλαωσύνη Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναπάλαβος.

***ἀναπαλαβωμός**, ὁ ἰδ.: Μὴν ἀνεπαλαωσύνη ποῦ τὴ σηκώνει τὸ καμένο!

ἀναπαλιάζω Δ.Κρητ. ἀνεπαλιάζω Α.Κρητ. ἀνεπαλιῶ Α.Κρητ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάπαλος.

Γίνομαι ἀπαλός, μαλακύνομαι ἐξ ὑγρασίας: Ἐνεπάλασε τὸ κριθάρι. Ἐνεπάλασαν τὰ παξιμάδια. Μετοχ. ἀναπαλισμένος = μαλακός.

ἀνάπαλος ἐπίθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνάπαλους Λέσβ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) ἀνέπαλος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλός.

1) Ἀπαλός, μαλακός ἐνθ' ἀν.: Ψωμί ἀνάπαλο Χίος — Λεξ. Δημητρ. Ὑφάδι ἀνάπαλο (τὸ μὴ στριμμένον, ἄκλωστον) Βούρβουρ. Ἀνάπαλον νῆμα Λέσβ. Νῆμαν ἀνέπαλον Κύπρ. Συνών. ἀπαλός. **2)** Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὀκνηρός, ῥέθυμος Κύπρ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος. Συνών. ἀπαλός. **β)** Ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος Στερελλ. (Ἀρτοτ.)

ἀνάπαμα τό, ἀνάπαυμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀνάπαμα Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κύμ.) Ἡπ. Μακεδ. (Σιάτ.) — Λεξ. Δεξ. Πρω. ἀνάπαυμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνεπάημα Α.Κρητ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀνάπαυμα. Τὸ ἀνεπάημα κατὰ τὸν ἀόρ. ἀνεπάημα.

Ἀνάπαυσις (α) Ἐπὶ ἀνθρώπου ἐνθ' ἀν.: Ἐκεῖ 'ς σὸ μέρος π' ἐκάτσε ἀνάπαυμαν 'κὶ θὰ ἐπορῆς νὰ εὐρήκ'ς (εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ποῦ ἐκάθισες δὲν θὰ ἤμπορέσης νὰ εὐρῆς ἀνάπαυσιν) Χαλδ. || Φρ. Ἀνάπαυμαν 'κ' εἶδ' (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς κινουμένου ἢ ἐργαζομένου) αὐτόθ. Συνών. ἀναπαῇ **1**, ἀναπαμός **1**, ἀνάπασι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ. (β) Ἐπὶ ἀγροῦ μένοντος ἀκαλλιεργήτου ἐπὶ τινα χρόνον πρὸς ἀνάκτησιν ζωτικῆς ἱκμάδος, ἀγροανάπαυσις καὶ ὁ ἐν ἀγροαναπαύσει ἀγρὸς Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κύμ.) Μακεδ. (Καστορ.): Ἀνάπαμα τό 'χω δὐὸ χρόνια τὸ χωράφι Κύμ. Φτωῦνο τὸ χωράφι εἶν' ἀνάπαμα τόσα χρόνια τσαὶ θὰ κάμη ψωμί Αὐλωνάρ.

ἀναπαμένα ἐπίρρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Κύπρ. ἀναπαημένα Κρητ. ἀνεπαμένα Νάξ. Σῦρ. νεπαμένα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀναπαμένος μετοχ. τοῦ ρ. ἀναπαύω. Ἡ λ. καὶ μεσν. Τὸ ἀναπαημένα καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Μὲ ἄνεσιν, ἀνέτως ἐνθ' ἀν.: Πᾶσα βράδν ποῦ 'τανε κουρασμένος ἤθελα νὰ φάνε τὸ ψωμάκι τῶνε ἡσυχὰ κι ἀνεπαμένα (ἐκ παραμυθ.) Νάξ. Ζῆ ἀναπαμένα Αὐλωνάρ. || Γνωμ.

Ἀπῶχει τὲς ὀρπίδες του εἰς τὸν Θεὸν τὸν ἕνα,
τρῶει τῶαί πίνει ἡσυχὰ τῶαί π-πέφτει νεπαμένα

Κύπρ. **2)** Ἡσυχῶς Κρητ. Κύπρ. Νάξ.: Κάτσε ἀνεπαμένα! Νάξ. Συνών. ἡσυχὰ.

ἀναπαμός ὁ, Ἡπ. Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.) — ΚΠα. λαμ. Δεκατετράστ. 104 ΣΜατσούκ. Γλυκοχαράμ. 22 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀναπαημός Δ.Κρητ. ἀνεπαημός Α.Κρητ. νεπαμός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπαύω. Τὸ ἀναπαημός διὰ τὸν ἀόρ. ἀναπάημα. Ὁ τύπ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Β 1797 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «χιλιμιντριζοῦν τὰ φαριά κι ἀναπαημὸ δὲν ἔχου».

1) Ἀνάπαυσις ἐνθ' ἀν.: Ποιὲ δὲν ἔχει ἀναπαμὸ Λεξ. Δημητρ. Τοῦ ἀναπαμοῦ τὴν ὥρα ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Παμός τῶι ἀναπαμός Κύπρ. || Ποίημ.

Καὶ ἡ φλογέρα τοῦ βοσκοῦ π' ἀναπαμὸ δὲν κάνει
νὰ λέη κρυφὸ παράπονο σ' ἀτέλειωτα τραγούδια

ΣΜατσούκ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀναπαῇ **1**, ἀνάπαμα, ἀνάπασι.

β) Ἡσυχία Κρητ. Κύπρ. Ρόδ.: Δὲν ἔχουν ἀναπαημὸ τὰ κωπέλλα σου, μόνο φωλιάζου γαὶ χαλοῦ δὸ γόσμο Κρητ. Ἐν εἴδῃ νεπαμὸν Ρόδ. || Φρ. Κάτσε 'ς τὸν ἀναπαημὸ σου! (κάθισε ἡσυχὰ!) Κρητ. Συνών. ἀναπαῇ **1 β**. **2)** Θάνατος Λεξ. Δημητρ.: Πέρυσι σὰ σήμερα ἦταν ὁ ἀναπαμός τοῦ παπποῦ μου.

ἀναπάντεχα ἐπίρρ. Ζάκ. Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ. — Λεξ. Δεξ. Αἰν. Βλαστ. 510 Πρω. ἀναπάντεχα Θράκ. Στερελλ. (Εὐρυταν.) κ. ἀ. ἀνεπάντεχα Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ. ἀ. — ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 20 — Λεξ. Αἰν.

